

150 Tuhaf İnsanlar

– Necmi Yaprak · 24 Mart 2010

Hangi saatte ve zamanda Kemal'in kahvahanesine gazete okumaya gitsem o garip insan yine bir köşede oturmuş kendi kendine sessizce gülüyor, mırıldanıyor. Aradan bir kaç yıl geçmişti. Tuhafıma gittiği için Kemal'a sordum.

-Ben bu kahveyi açalı on yıl oldu, her gün gelir bir köşeye oturur, bir yere de gitmez, ben de her gün ona simit alır çayla içer.

-Peki kim bu tanıyormusun

-Tanımıyorum, bir kaç kişiye de sordum kimse tanımıyor, bizim Hasan abiye sordum, bana sakın ona dokunma her gün çayını ve simidini ver parasını benden al dedi. Ben de Hasan abiyi dinliyorum.

O günden sonra her kahveye geldiğimde bir taraftan gazete okur, bir taraftan o tuhaf garip insanı gözlüyordum. Oturduğu yerden de kalkmıyor. Kemal ne zaman çay veya yiyecek bir şey verse gözlerinin içi parlıyor. Gece kahve kapanacağı saatlerde keniliğinden çıkıp gidiyor.

Meraklanmaya başlamıştım. Hasan abi beş vakit namaz kılan ilim yapmış, devamlı dinimiz ile ilgili bilgiler veren kişidir. O gördüğümüz insana sakın dokunmayın, o garip Allahın kullarından birisi, sakın ola onu üzmeğin şeklinde söylenmesi üzerine

-Hasan abi bu sözleri neye dayanarak söylüyorsun

-Valla ben onu bunu bilmem, bu kahve açıldığından beri buraya gelirim, ezan okunmadan önce kalkarım caminin şadırvanında abdestimi alır camiye girdiğimde bu garip insanı caminin bir köşesinde oturmuş hocayı dinler vaziyette görüyorum, namazdan sonra da kahveye geliyorum burada görüyorum, ne zaman kahveden çıkıyor, ne zaman abdest alıyor, ne zaman namazdan çıkıp kahveye geliyor bir türlü aklım kesmiyor

Bende bunun üzerine Kemal'a tembih ettim. Bundan böyle bende de hergün çay ve simit ver dedim. Her karşılaştığımızda "Selamünaleyküm" derim. Ses vermez sağ elini kalbinin üstüne getirir, yüzüme bakar ve selamını aldım dercesine başını hafif bir şekilde bir kaç defa sallar.

Günlerden bayram ertesi, yani bayramdan bir gün önce. O bayramda izine ayrılmadım. Aylığımızı aldık, borçlarımız dağıttık, cebimde elektrik, telefon ve su parasını verecek para kaldı. Fazla açılmış, paraları dağıtmış bulunuyorduk. Hanıma ne yapalım kısmet böyleymiş, isterseniz siz gidin bayrama dedim.

Hanım olmaz öyle şey sen gelirsen giderim dedi.

Ne yapalım gidip biraz kahvede gazete okuyayım dedim. Daha çayımı yudumlamadım tanıdığım, başımızın belalarından, vukuatları çok olan Ali kahveden içeri girdi. Beni görür görmez.

-Abim benim seni gördüm ya sana bir derdimi anlatacağım

Ben de anlat bakalım dedim. Bana başladı sıralamaya. Benden para isteyeceği belli. En sonunda çocuğumun ayağında ayakkabı yok değince dayanamadım cebimde kalan parayı çıkardım al kardeş yarısı senin yarısı benim olsun diyerek paranın yarısını verdim. Ali parayı kaptığı gibi abi bana mücadele diyerek fırlayıp kahveden çıktı.

O garip insan yerinden kalktı oturduğum masaya geldi. Beni azarlar bir tavırdaki "O parayı o üç kağıtçıya niye verdin, git peşinden paranı al" demez mi. Ben döndüm kahveci Kemal'a baktım. Kemal de şaşkın şaşkın koluna girdi ve dışarıya çıktık. "Yahu Necmi ilk defa konuşuyor, bunda bir iş var, ben korkmaya başladım sen dediğini yap bari " dedi.

Nasıl yapacağım. Kimbilir Ali nereye gitti. Bakındım sokağa doğru göremedim. Şöyle yavaş yavaş pazar meydanına doğru çıkayım dedim. Tam köşe başında ayakkabı boyacısı "Abim gel ayakkabılarını parlatayım" dedi. Ayakkabılarıma baktım boyalı. Aklıma geldi "Daha dün boyadın" dedim. "Olsun abi tozunu alayım bari" dedi.

Öyle ayak üstü konuşurken birden bizim Ali yanıma gelmiş "Abim vermiş olduğun para yetmeyecek, biraz daha para versene kendime de bir ayakkabı alayım" demez mi.

Öylece bakakaldım, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Hele parayı istemek bana ölüm geliyordu. Ayakkabı boyacısının yanında oturan akrabası olan bir ayağı sakat ve yalın ayak yerde oturan Murat "Bırak be abi bu şerefsiz sen para mı verdin" diyerek döndü bu sefer Ali'ye "Ulan şerefsiz bizde ayak yok sen ayakkabı derdindesin, ver Necmi abimin parasını, kalkarsam ayağa gösteririm gününü"

Artık ben hiç bir şey söyleyemez, öylece seyir halinde kalmış, sanki sinema seyrediyordum. Olanlara da akıl erdiremiyordum. Ali benim verdiğim parayı cebinden çıkardı bana geri verdi. Parayı bu sefer bir ayağı olmayan Murat'a uzattım "Al bu parayı senin olsun " derken. Bana verdiği cevaba bak "Olur mu abi yarın bayram zaten senin cebinde para yok"

Ben artık sustum. Olanlar üst üste gelince başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Çaresiz bir kul nidası ile "Allahım sen ne büyüksün, böyle imtihan olur mu, bana neler gösteriyorsun, sana şükürler olsun ki sağlığımız yerinde" diyerek dua ettim.

Bana en çok dokunan da ayağı olmayan Murat kardeşimin sözleri oldu. Şu dünyanın işine bak. Kimileri

ayağı bile olmasa dert etmiyor, kimisi para derdinde, kimisi yol gösteriyor.

Kendi kendime "Ulan Necmi fazla derinlere inip inceleme, sen iyisini öylece kal, bunların yüreklerini sakın incitme, sakın ola da ahlarını alma" diyerek sustum. Bu olayları bir kaç yerde muhabbet esnasında anlattım. Kimin ne olduğu belli olmuyor. Ummadığın bir insandan ders alıyorsun. Onun için siz siz olun kimseyi görünüşüne bakarak yargılamayın.

24.03.2010